

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 czerwca 2021 r.

Pozycja 104

POSTANOWIENIE

z dnia 11 marca 2021 r.

Sygn. akt Ts 113/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.S. w sprawie zgodności:

art. 1000 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w zakresie „niedoprecyzowania na jakim etapie postępowania egzekucyjnego, następuje pomniejszenie ceny nabycia o wartość służebności obciążającej licytowaną nieruchomość”, z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 lipca 2019 r. (data nadania) P.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego.

1. W Sądzie Rejonowym w W. 11 stycznia 2019 r. odbyła się licytacja nieruchomości. W jej toku najwyższą cenę, w wysokości 850 000 zł, zaoferował skarżący. Przebieg przetargu został potwierdzony wydaniem postanowienia o udzieleniu przybicia, które uprawomocniło się 1 marca 2019 r. W związku z powyższym komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w W. (dalej: komornik), na podstawie art. 967 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.), pismem z 21 marca 2019 r. wezwał skarżącego do złożenia w ciągu dwóch tygodni ceny nabycia z potrąceniem rękojmi, tj. 779 200 zł. Uiszczona przez skarżącego rękojmia wynosiła 70 800 zł. Od powyższej czynności skarżący wniósł skargę wskazując, że kwota, do której został wezwany, nie została obniżona o wartość ujawnionych w księdze wieczystej służebności, co jest działaniem sprzecznym z art. 1000 § 3 k.p.c. Jednocześnie wystąpił do komornika o zaliczenie – na poczet ceny nabycia – ograniczonych praw rzeczowych, ujawnionych w księdze wieczystej.

2. Postanowieniem z 8 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie komornika) komornik oddalił wniosek skarżącego, ponownie wzywając go do uiszczenia ceny nabycia.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w W. postanowieniem z 23 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie referendarza) oddalił skargę.

3. Zdaniem skarżącego zakwestionowany w skardze przepis narusza zasadę demokratycznego państwa prawa, w tym zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, jak również zasadę prawidłowej legislacji i równości wobec prawa.

4. W skardze konstytucyjnej skarżący wniósł o wydanie „postanowienia tymczasowego o zabezpieczeniu przed utratą wpłaconego wadium w kwocie 70 800 zł”. Trybunał postanowieniem z 26 listopada 2019 r. oddalił wniosek skarżącego.

5. Zarządzeniem sędziego Trybunału z 17 grudnia 2019 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez, po pierwsze, udokumentowanie daty doręczenia postanowienia referendarza, po drugie, doręczenie poświadczonych za zgodność z oryginałem odpisów: postanowienia, o którym mowa powyżej oraz postanowienia komornika. Skarżący w piśmie z 7 stycznia 2020 r. (data nadania) ustosunkował się do powyższego wezwania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Ma ona gwarantować, że obowiązujące w systemie prawa akty normatywne nie będą stanowiły źródła ich naruszeń. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione jest od spełnienia licznych przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

2. Kwestionowanemu w skardze przepisowi ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r., poz. 1460. Ze zm.) skarżący zarzuca niezgodność z art. 2 i art. 32 Konstytucji. Należy więc przypomnieć, że w postanowieniach pełnego składu z 23 stycznia 2002 r. (sygn. Ts 105/00, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 60) oraz 24 października 2001 r. (sygn. SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że co do zasady w sprawach inicjowanych skargą konstytucyjną, powoływanie jako „samodzielnych” wzorców kontroli odpowiednio art. 2 oraz art. 32 Konstytucji jest niedopuszczalne, gdyż przepisy te nie kreują w sposób samoistny praw lub wolności jednostki o charakterze podmiotowym (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK). W powołanych postanowieniach przypomniano, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu przed Trybunałem zasadą skargowości, kontrola konstytucyjności prawa w trybie skargi konstytucyjnej przeprowadzana jest z perspektywy wskazanego przez skarżącego tzw. wzorca konstytucyjnego, którym nie może być każdy przepis Konstytucji, ale tylko ten, który normuje określoną wolność lub prawo podmiotowe.

Skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji, zgodnie z którą – w ramach rozpoznawanej sprawy – pogląd ten nie powinien znaleźć zastosowania lub należałoby od niego odstąpić. Nie wskazał on żadnych praw podmiotowych, które miałyby wynikać z art. 2 oraz art. 32 Konstytucji. Prawami tymi nie są w szczególności wskazane przez niego zasady demokratycznego państwa prawa, w tym zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, jak również zasady prawidłowej legislacji i równości wobec prawa.

W związku z powyższym należy uznać, że skarga nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, co – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – uzasadnia odmowę nadania jej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.